USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **B. N.**, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2020, č. j. OAM-1074/ZA-ZA11-BA04-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 9. 2020, č. j. 19 Az 38/2020 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3 400 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2020. Tímto rozhodnutím žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 30. 11. 2019. Jako důvod uvedl, že ho chce vojenská správa v rodné zemi povolat k výkonu vojenské služby a on se tomu chce vyhnout, neboť se mu nechce válčit na východě Ukrajiny. Žalobce je ukrajinské národnosti, svobodný, bezdětný, bez politické příslušnosti. Jeho posledním bydlištěm bylo město D. v Doněcké oblasti. V České republice žije jeho sestra, ve vlasti zůstali jeho otec a matka. Do České republiky přijel žalobce za prací, o azyl dříve nežádal, protože o této možnosti nevěděl.

[3] Na základě výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nejsou v případě žalobce splněny. Uvedl, že snaha vyhnout se výkonu vojenské služby není sama o sobě azylovým důvodem, žalobci navíc na Ukrajině nic nehrozí, neboť doposud nepřevzal povolávací rozkaz. V této souvislosti odkázal na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu k uvedené otázce, konkrétně na rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, ze dne 19. 10. 2006, č. j. 3 Azs 396/2005 - 88 a ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44. K tomu dále dodal, že do občasných bojů na východě Ukrajiny jsou v současné době nasazováni jen profesionální vojáci či dobrovolníci, takže žalobcovy obavy jsou v tomto směru liché. Město D., odkud pochází, je pod kontrolou ukrajinské vlády a žalobci v případě návratu nehrozí nebezpečí smrti, ani nelidského či ponižujícího zacházení. Obavy z podmínek ve vězení, kde by se mohl ocitnout po odmítnutí nástupu vojenské služby, žalobce v průběhu správního řízení nijak neakcentoval. Rozhodnutí žalovaného proto soud vyhodnotil jako zákonné.

[4] Kasační stížnost proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Přijatelnost své kasační stížnosti spatřuje v tom, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které může mít vliv na jeho hmotně-právní postavení. Soud totiž nezohlednil jeho argumenty, že mu na Ukrajině hrozí vážná újma, a to z důvodu povolání k výkonu branné povinnosti. V případě nerespektování povolávacího rozkazu a případného nezapojení do vojenských akcí mu hrozí 2 až 5 let odnětí svobody.

[5] K věci samé pak stěžovatel uvedl, že dle jeho názoru lze odpírání vojenské služby považovat za zastávání určitých politických názorů. Pokud by tedy byla ze strany armády nadále vyvíjena snaha o jeho odvedení, bylo by to možno považovat za pronásledování z důvodu uplatňování politického přesvědčení. Napadené rozhodnutí i rozsudek jsou tak podle stěžovatele zatíženy vadou nesprávného právního hodnocení skutkového stavu, přičemž soud tvrzení žalovaného jen aproboval bez konkrétního odůvodnění. Další jeho pochybení pak spočívá v tom, že si žalovaný sám neobstaral dostatečné podklady o stavu a poměrech v ukrajinských věznicích a soud tento postup akceptoval. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání kasačních námitek, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. ve znění platném v době podání kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů*

či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů."

[9] Stěžovatel jako důvod přijatelnosti kasační stížnosti uvedl zásadní pochybení krajského soudu při právním hodnocení skutkového stavu, které mělo dopad do jeho hmotně-právního postavení. Nejvyšší správní soud předesílá, že i tato skutečnost může být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti, žádné pochybení, natož zásadní, však v úvahách krajského soudu nezjistil. Jak bylo již uvedeno výše, krajský soud správně definoval spornou otázku (zda hrozící nástup k výkonu vojenské služby může být azylovým důvodem) a s touto otázkou se také odpovídajícím způsobem vypořádal s odkazy na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která je výše v textu citována. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že přijatelnost kasační stížnosti z důvodu vážného pochybení krajského soudu je vyhrazena jen případům výrazných excesů a takovým, na první pohled zřetelným porušením procesních či hmotně-právních předpisů, že by jejich ignorace ze strany Nejvyššího správního soudu vedla ve svém důsledku k porušení práva na spravedlivý proces. Tvrzená vada, i kdyby byla prokázána, však s ohledem na okolnosti projednávané věci požadované intenzity nedosahuje.

[10] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[11] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[12] Ustanovený zástupce stěžovatele advokát Mgr. Ladislav Bárta učinil ve věci jeden úkon právní služby (sepsání návrhu) za což mu náleží odměna podle § 7 odst. 2 a § 9 odst. 4. vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve výši 3 100 Kč, k tomu pak náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč, celkově tedy 3 400 Kč. Uvedená částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. října 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu